

Ofici i passió

Text > XAVIER CASTILLÓN

Fa molts d'anys que Jordi Dalmau (Girona, 1970) fa música, des que a principi de la dècada dels noranta formava part de Fred de Peus, un dels grups que assajaven als locals municipals de la Campsa a Sant Narcís. Fred de Peus va tocar molt en directe, va enregistrar alguna maqueta, però no va deixar cap disc per a la posteritat, de manera que la seva projecció va quedar força restringida a l'àmbit local. En qualsevol cas, Fred de Peus ja va mostrar el gust de Jordi Dalmau, *Mau*, pel rock amb bones melodies de factura pròpia, ja que ell era un dels principals compositors de la banda, juntament amb David Iglesias. De llavors ençà, en Mau sempre ha estat un gran defensor de la música d'autor i ara continua treballant en aquesta línia, però en solitari, amb el seu Projecte Mau, a través del qual dona sorti-

da a les seves pròpies creacions, però també busca espais per a la música en directe, per als músics que, com ell, no ho tenen fàcil per presentar la seva feina en públic.

Després d'uns anys en què va repartir la seva creativitat entre corals, orquestres de ball i grups efímers, en Mau va publicar el primer disc de Projecte Mau, *El viatge silenciós*, l'any 2018. Era un EP de cinc temes gravat per ell sol, amb guitarra, veu i poca cosa més, que va publicar en CD però no a les plataformes digitals. Ara, després de quatre anys i algun ajornament per la pandèmia, Projecte Mau ha llançat *Del silenci al crit*, un disc molt més elaborat i coral, ja que hi han col·laborat una quinzena de músics que enriqueixen les seves composicions amb guitarres, baix, bateria i percussió, harmònica, piano i unes quantes

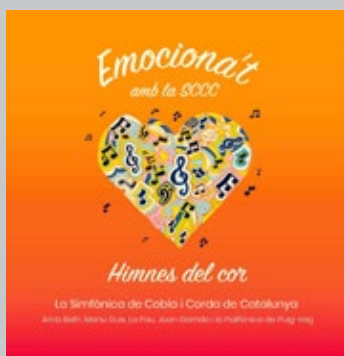

PROJECTE MAU.
Del silenci al crit.
Projecte Mau, 2022.

veus. Destaca la d'Anna Gratacós (Madamme Mustash), amb la qual canten en duet «IXQNO?», la delicada balada acústica que tanca el disc i que és un dels seus grans moments. *Del silenci al crit* (aquest sí que està disponible a les plataformes) és un bon disc de rock clàssic amb tonalitats de *country*, *blues* o *funk*, segons el tema, que mostra l'ofici i la passió d'un veterà que encara hi vol dir la seva.

GRABU. *Blast*.
U98 Music, 2022.

SIMFÒNICA DE COBLA I CORDA DE CATALUNYA. *Himnes del cor*.
Música Global / Mass Edicions, 2022.

Un gran debut Text > XAVIER CASTILLÓN

Grabu és l'àlies artístic del polifacètic músic garrotxí Arnau Grabolosa, que també ha treballat amb altres artistes com a instrumentista i mànager, i que organitza a Barcelona el festival benèfic Mussol. Amb el seu projecte, Grabu fa una aposta interessant per un tipus de música poc habitual a casa nostra, una

fusió instrumental de jazz i electrònica que evoca en alguns moments clàssics com ara Grover Washington Jr. o The Crusaders, en part pel protagonisme del saxo. La producció d'Emili Bosch i Malcus Codolà (b1n0) fa que aquest EP de sis temes, un gran debut precedit només d'alguns senzills, acabi derivant cap a espais sonors inèdits i brillants.

Èpica i sentiment Text > XAVIER CASTILLÓN

La Simfònica de Cobla i Corda de Catalunya, l'única formació del món que fusiona des del 2008 els instruments de corda d'una orquestra amb els vents d'una cobla (La Principal de la Bisbal) gràcies a la Fundació Metalquimia, ha anat publicant discos de tots els seus projectes, estrenats amb una regularitat gairebé anual i alguns

de reconeguts amb uns quants premis Enderrock. En aquest doble *Himnes del cor*, la formació dirigida per Francesc Cassú porta al seu terreny, amb èpica i sentiment, un repertori molt variat (del *gospel* a AC/CD, passant per clàssics catalans i llatinoamericans) amb les veus de Beth, Manu Guix, La Pau, Joan Garrido i la Polifònica de Puig-reig.

Les arrels de l'ànima

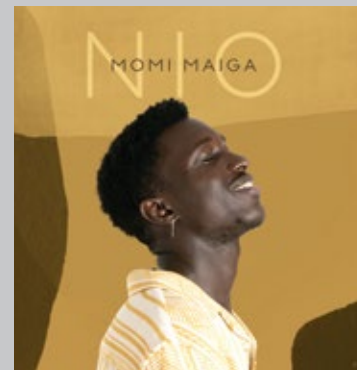
Text > RAMON MORENO

El músic senegalès Momi Maiga (Ziguinchor, 1997) ha situat a Salt la seva base d'operacions, on es va instal·lar l'any 2019. Prové d'una família disseminada pel món vinculada a la tradició oral i la música. Maiga és un virtuós de la *kora*, que toca des dels sis anys, un instrument de la família de les arpes-llaüt, format amb mitja carbassa buida vestida amb una pell tibant que fa de caixa de ressonància i vint-i-una cordes fixades a un mànec cilíndric de fusta.

Nio ('ànima', en mandinga) és el seu primer disc (en col·laboració amb La Marfà de Salt i la Fira Mediterrània de Manresa): deu temes de composicions pròpies, amb un parell d'adaptacions de temes tradicionals. Amb ritmes inspirats en la seva tradició cultural, Momi Maiga expandeix les fronteres per apropar-se també a ritmes medi-

terrànics, tot reivindicant el diàleg entre cultures que el porta, d'una banda, a acompanyar la seva *kora* d'instruments de corda com violins i violoncel·ls, i percussions; i de l'altra, a apropar-se a ritmes com el flamenc i fusionar-los, tot mantenint, en l'eclecticisme, una forta personalitat.

Amb una base musical d'acompanyament d'Aleix Tobias (bateria i percussions), Carles Montfort (violins) i Martín Meléndez (violoncel), al disc de Momi Maiga hi trobem col·laboracions de luxe, amb noms com Seckou Keita, una veritable figura de la música ètnica al Regne Unit; Sílvia Pérez Cruz en l'encisadora «Sidya» i Rusó Sala i Pau Figueras a la meravellosa «Mansani», un punt de trobada de dues terres i dues herències musicals de tradició oral, l'africana i el flamenc, «on el pas del temps i la distància desapareixen».

Moni MAIGA.
Nio. Microscopi, 2022.
<momimaiga.com>

BLACK MUSIC BIG BAND JUNIOR.
Seguint els Commitments. RGB
Suports, 2022. <fcasamusicagi.cat>

LA MARTA RIUS. *Set*. La Cúpula
Music, 2022. <Lamartarius.cat>

Ritme jove Text > RAMON MORENO

El festival Black Music és tota una referència internacional de la música negra. Amb voluntat pedagògica, el festival va crear l'any 2016 la Black Music Big Band, formada per músics de menys de vint-i-cinc anys. Ara, continuant en aquesta línia, debuta la Black Music Big Band Junior, formada per joves de nou a catorze anys. El projecte està dirigit per Adrià Bauzó, que també dirigeix la germana

gran i s'estrena amb el disc *Seguint els Commitments*, amb repertori de la mítica pel·lícula d'Alan Parker, en què un grup de joves dublinesos creen una banda de música per interpretar un repertori de música *soul* nord-americana. El disc el formen tretze temes amb els millors ritmes d'Al Green, Wilson Pickett o Otis Redding que constaten la bona formació i l'alt nivell dels joves músics.

Colors de festa Text > RAMON MORENO

La cantautora d'Argelaguer Marta Rius és una de les veus més interessants de la cançó. Amb dos discos publicats (*No em deixis caure*, 2017, i *Ànima salvatge*, 2020), la pandèmia i un càncer de mama li van aturar de cop els projectes de futur. La música va ajudar la Marta en el procés de superació de la malaltia i va començar a fer cançons «sense buscar-ho». Són set cançons que ara

edita en disc, i «que han nascut de la mateixa necessitat íntima de posar ordre a les emocions» que la colpejaven, i que li van servir per ancorar-se i agafar força. Com és habitual, Marta Rius ha compost totes les peces, que surten de les emocions i els sentiments, dels petits detalls i la necessitat de superació, i que tenen un to vitalista i positiu, com els colors de festa que canta.